

?El miracle de l'aigua

Quan, en la campanya de les últimes eleccions municipals, Podem i els seus "cercles" encara estaven de pujada, la candidatura manresana va incloure la gestió pública de l'aigua en el programa.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret

És el que sol passar quan les formacions polítiques volen presentar-se a tants municipis com es pugui i, després de, amb penes i treballs, trobar algú per encapçalar la llista i uns correligionaris per completar-la, agafen un document marc de la direcció i copien i enganxen -sovint amb adaptacions erràtiques- els grans eixos i, sota el nom, per exemple, de *Què volem per Manresa?* enumeren allò que convé canviar al municipi. Però, afortunadament, la política municipal, és una altra cosa i cal anar amb molt de compte si s'entoma de manera tangencial. Per poc que es conegui el territori i la història passada i recent de Manresa, és prou sabut que la gestió de l'aigua a la ciutat i, per extensió a la resta de la comarca, és pública i es vertebrava, fa quatre dècades, en una societat anònima de capital públic prou eficient. Aquesta és la que factura, canalitza, manté, depura i abasteix l'anomenada aigua de boca. Si, a més, es vol assolir bona nota, tal com s'explica a la majoria d'escolars a Can Font, la història de l'arribada de l'aigua com a font de vida es pot remuntar a la festa i el miracle de la Llum -que, en realitat, commemora la construcció de la Séquia i, per tant, l'aigua- els dipòsits vells, la construcció del parc de l'Agulla i, en darrer terme, la modernització i museïtzació del cicle de l'aigua.

En aquest sentit, Manresa i els 140.000 usuaris que abasteix avui dia Aigües de Manresa són uns privilegiats, sobretot si ens comparem amb altres zones del país on operen, amb pràctiques prou abusives, serveis deficientes i *producte* de baixa qualitat, empreses privades i amb interessos obscurs. En aquest sentit, Ada Colau, a Barcelona, sí que tenia motius de pes per remunicipalitzar els serveis d'abastiment d'aigua tenint en compte en què s'ha convertit l'antiga Aigües de Barcelona, Agbar. Aquella empresa que va instal·lar la seu en l'emblemàtic *edifici-supositori*, anomenat ara Torre Glòries. Hi van aterrar alguns dels ecosocialistes de la *jet set* barcelonina. Aquella gent amb iniciativa per denunciar les portes giratòries tot proclamant-se l'avantguarda del proletariat, però que, en realitat, maldaven per una cadireta, un despatx amb vistes i totes les dietes pagades. Va acabar passant el mateix amb el *lobby* del reciclatge que,

fins que no s'ha descobert que la clau era embrutar menys perquè no es dona mai l'abast, han creat empreses i acaparat concessions per parar un tren. En els últims temps, Aigües de Manresa, que té l'objectiu únic -i complex- de fer bé la feina i no generar forats a l'erari públic, ha estat pressionada per *les privades* esporuguides per la possibilitat que s'expandeixi més enllà del Bages i el Moianès. Un atac pur del capitalisme salvatge sobre béns de primera necessitat que, en aquestes latituds, preferim que continuï sent un miracle en mans públiques: el miracle de l'aigua.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista **El Pou de la gallina** del mes de juny de 2022. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge *40 anys d'Aigües de Manresa*, de Jordi Sardans i Lluís Virós.

[/despiece]